

Série VIII, Číslo 8

CÍRKEV A JEJÍ STAV

Kázáno v Jeffersonville

5. 8. 1956

William Marrion Branham

„Mluvené Slovo je originální semeno“

Církev a její stav **(The Church and its condition)**

kázáno 5. srpna 1956 v Jeffersonville, Indiana, USA

Dnes ráno chceme na modlitbě obzvláště vzpomenout na jedno dítě, které má velmi neobvyklou nemoc. Jistě bychom to všichni rádi učinili. Lékaři vůbec ani nevědí, co to je. Dali jí nějaké jméno, avšak míním, že je pouze vymysleli, protože nevědí, co to je. Kristus to ale ví. Mohu vám říci, co to je: Je to ďábel. To souhlasí. Ďábel! Mohou jí sice dát libovolné jméno, avšak to to je: zlý duch. Zazpívejme nyní všichni ještě jednou společně: „Věř jen“.

Věř jen, věř jen, všechno je možné, jen věř.

Pán tě uzdraví, sestro. Budeme se nyní modlit za toto děvčátko a skloníme k tomu své hlavy.

Náš nebeský Otče, prostě mi to nejde z mysli. Toto malé, v umírání ležící děvčátko, je pro někoho někde to nejmilejší, co on má. Ona je Tvé stvoření. Satan ji ale chce oloupit o její mladý život. Modlím se ve jménu Ježíše Krista, abys zadržel ruku smrti a nepřítele odehnal. TY, ó Pane, jsi rozdělil Mrtvé moře a po obou stranách nechal stát vodu jako stěny. Dal jsi dětem izraelským, Tvému lidu, jistý průchod Rudým mořem a vstup do zaslíbené země. Ó Bože, modlíme se dnes, abys každou překážku odstranil a nechal to dítě žít. My smíme prosit, a jako lidé, kteří věří v Tebe, prosíme ve jménu Ježíše o uzdravení tohoto dítěte. Amen.

Dnes jsem opět přišel se srdcem vděčným, ve jménu Pána Ježíše. Vrátil jsem se o trochu dříve z Louisiany domů a pomyslel, kdybych tu byl před nedělí, mohl bych mluvit v nedělní škole. Počasí tam bylo strašně horké, že v porovnání s Louisianou je tu dnes ráno chladno. Tam byste nemohli v nějaké budově, jako je tato, sedět bez klimatického zařízení. V Louisianě by muselo být klimatické zařízení, jinak byste upadli do bezvědomí.

Vrátil jsem se, abych si na několik dní odpočinul, dříve než v příštím týdnu budu cestovat dále na sever od Saskatchewanu. Až do Prince Alberta jsou silnice, ve směru vycházejícím do světa, vystavěny do toho jednoho směru. Tam se všechny sbíhají. Avšak vzadu, v nitru země, kam tentokrát jdeme, silnice již neexistují; jen ještě Indiáni a Eskymáci. V těchto shromážděních bude mnoho lidí z celé Kanady. To znamená, že dokonce od Západního pobřeží tam někteří přijdou. Velice vás prosím, abyste se modlili, aby se Bůh s námi potkal a dal nám výjimečná, překypující a mocná shromáždění k Jeho cti. Je tomu asi čtyři nebo pět let, co jsem byl naposled

v Kanadě. Mám tam několik skutečně věrných přátel; velmi milé lidi.

Věrně chodí do sboru. Úplně jedno, jaká zima je: zavinou se do pokrývky a jedou na koňských saních třicet mil k bohoslužbě nebo jdou sněhovými závějemi a všelijak. Mladí i staří tvoří jednu skupinu. Sejde se celá rodina a pak vyrazí. Protože tím přinášejí oběť, mají také tolik z bohoslužby. Není-li s tím spojena žádná oběť, nebudete mít mnoho z bohoslužby. Skutečně musíte na sebe něco vzít a něco konat, co vás skutečně bolí; musíte jiné věci odložit stranou. Přerušit práci, toto nebo ono učinit, abyste mohli jít do sboru a Bohu tím ukázat, že Ho milujete. Přinášíte-li oběť, abyste přišli, pak skutečně z toho něco máte.

Je to tak jako s mými dětmi. Mínil jsem, že Billy Paulovi dám všechno, protože jako dítě jsem nic nedostal. Když maminka koupila kornout cukroví, byly rozpočítány a každý obdržel dva nebo tři kousky. K vánocům jsme snad dostali malou plechovou trumpetu anebo pistoli na hraní. Bylo mi to líto, když jsem viděl, že ostatní děti dostaly saně, jízdni kola, dobré oblečení a teplé kabáty a řekl jsem: „Až jednou sám budu mít děti, udělám pro ně všechno, co budu moci.“ Byl jsem ochoten hladovět, abych mohl svým dětem něco koupit. Když byl Billy ještě malý, koupil jsem mu tříkolku. Dostal všechno. I Méda dělala, co mohla; zřekla se ošacení pro sebe a i jiných věcí, aby mu mohla něco koupit. Víte ale, co jsme potom zjistili? Věnoval jsem mu malou tříkolku, luk a šíp, atd. Přesto jsem ho našel, jak s lžící nebo s holí v ruce hrabal v zemi na zahradě. Předsevzal jsem si: „Při těch ostatních tomu tak nebude!“ Jestliže prostě dáme jednomu každému všechno do ruky, pak to nechťejí. Musí to být něco, za co musejí přinést oběť.

Tak je tomu i se spasením. Ono znamená úplnou oběť. To souhlasí, bratře Royi. Každého dne musíte přinášet oběť, něco učinit, abyste se Bohu přiblížili a mohli něco udělat. Víím, že je to pro vás všechny dnes ráno oběť, že sedíte v této horké budově. Během toho však, co tu sedíte, nechť je naše přemýšlení namířeno na tu největší Oběť, která byla kdy pro lidstvo přinesena: když bylo Ježíši Kristu uloženo, aby přišel na zem, a zemřel namísto nás. Nejen to: Jeho duše pak sestoupila do pekla a byla tam až do třetího dne. Třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil vzhůru, sedí na pravici Majestátu Božího v nebi a zastupuje nás jako Přímiluvce na základě našeho vyznání kvůli Svému smíření a Své milosti, které pro nás byly připraveny.

Tam, kam nyní půjdeme, bude mnoho, avšak velmi, velmi chudých lidí. Budou třeba muset prodat krávu nebo dvě, tři ovce nebo něco jiného, aby mohli přijít na shromáždění. Starý Eskymák snad prodá několik ze svých kozí, které by potřeboval pro svoji rodinu, aby mohl přijít. Indiánský obchodník bude muset učinit totéž. Můžeme se za tyto lidi

alespoň pomodlit, že ano? Budeme se modlit, aby jim Bůh ráčil dát něco velkého.

Je horko, a nechci vás zde příliš dlouho zdržovat. Rád bych, abychom své myšlenky v tomto jitru zaměřili na Církev a její stav dříve, než se poté budeme modlit za nemocné. Cítím, že se mi dostalo před několika dny v Shreveportu, Louisiana poselství pro církev a věřím, že se to týká stavu církve. Dnes ráno s tím předstupujeme před Boha, modlíme se k němu a prosíme Jej o to, aby nám pomohl. Nepokoušejte se tu věc pozorovat tak, jako vždy, nýbrž prostě Boha o to, aby nám pomohl v tomto dni, v němž žijeme. Přede mnou leží ta stará drahocenná Bible, a v ní se nachází všechno to, co je zapotřebí k věčnému životu.

Myslete na to: Slovo je Bůh. Bůh není nic jiného, než to, co je Jeho Slovo. I my jsme jen to, co jsou naše slova. Ovšem, že to je s vámi a se mnou trochu jinak, neboť my můžeme říci: „Ó, učiním něco určitého!“, a také to z celého srdce míníme, avšak potom mohou nastat okolnosti, které nám v tom zabrání, abychom vykonali to, co jsme si předsevzali. U Boha to nemůže tak být, neboť On je nekonečný a ví všechno, co kdy bylo a co kdy bude. ON neohlašuje nic, jedině, když ví, že to vykoná.

Když byl Abraham téměř sto let starý, pojmenoval věci, které ještě nebyly, jako kdyby zde už byly. Pravím to jako povzbuzení pro ty, kdo jsou nemocni a za něž má být modleno. Abraham pojmenoval to, co ještě nebylo, jako kdyby to již bylo, neboť žil v pevném přesvědčení, že ON, který to zaslíbení dal, je také mocen je uskutečnit a dodrží, co zaslíbil. Když byl Abraham 75 let starý a Sára 65 let, řekl mu Bůh, že budou mít dítě. Bylo to úplně nemožné. On tomu však věřil a, očekával to dítě. Pro něho to bylo tak dobré jako by už bylo tu – 25 let před tím, než skutečně přišlo! Dítě se narodilo, když bylo Abrahamovi 100 a Sáře 90 let, neboť Mu věřil. Nazval to, co ještě neexistovalo, jako by to již bylo zde.

To je adresováno nemocným a trpícím, kteří si přejí modlitbu. Nehledě k tomu, co jsou vaše těžkosti a jaký druh nemoci máte, jak špatně se vám vede: přijmete-li Krista a Jeho Slovo, pak pojmenujte ty věci, které tu jsou, jako by tu nebyly, jestliže jsou v protikladu ke Slovu Božímu. Bůh říká: „**Modlitba víry zachrání nemocného.**“ Jestliže to Bůh řekl, pak je to tím vyřízeno. Potom chceme naše myšlení, naši naděje v to sloužit a jednat, jako kdyby se to bylo již stalo. Je to tím okamžikem, v němž to přijmeme, dokonáno.

Právě tak je to se spasením. Uvěříme, přijmeme to, věříme tomu v našem srdci, předstoupíme před Boha a přijímáme Krista jako svého osobního Zachránce. Je-li zde dnes ráno nějaký hříšník, někdo, kdo není dosud

zachráněn, a jsi nemocen a chtěl bys být uzdraven, hledej nejprve Pána. Přijmi HO jako svého Spasitele, potom bude následovat i uzdravení nemoci. Složte všechno, ať je to cokoliv: vaše celé myšlení, celého člověka na Ježíše Krista, tak bude všechno dobré.

Podržte to pevně v paměti. Těchto málo slov jsem řekl kvůli nemocným a trpícím. Dnes ráno však budu hovořit o Církvi a jejím stavu. Víím sice, že božské uzdravování je něco obdivuhodného, avšak když jsem byl v Shreveportu, měl jsem jen tři, nejvýše čtyři bohoslužby s uzdravováním v jedenácti dnech. Je potřebnější kázat k duším lidí, než příliš mnoho času použít pro božské uzdravování. Přirozeně, že Bůh přesto může uzdravit lidi, kteří jsou nemocní a potřební. Bylo to na celém světě potvrzeno, že to ON činí. Hlavní věcí ale je nyní duše, která nikdy nezemře. Tělo zemře. Ale duše nikdy nezemře, a my ji musíme udržovat v souzvuku s Bohem.

Často jsem to řekl: Chtěl bych mít všechno učiněno, neboť až v onom ránu přijdu k řece, nechci mít žádné těžkosti. Chtěl bych držet svoji jízdenu v ruce a počkat na to, aby mé jméno bylo zavoláno. Jako Pavel tehdy a jeho bratr Creech bych rád, abych mohl říci: **„Znám Jej v síle Jeho vzkříšení“**, abych povstal z prachu země, až On bude vyvolávat mrtvé. Chtěl bych Ho poznat v síle Jeho vzkříšení.

Nyní skloníme na okamžik naše srdce i hlavy před Ním, Autorem té knihy.

Bože, náš Otče, přicházíme nyní k Tobě a prosíme Tě o to, abys nám Svě Slovo otevřel. Ty stránky sice můžeme otevírat, avšak pouze Duch svatý nám je může objasnit. Otevři nám je tohoto rána, Otče, a dej nám přehojně z plnosti Tvé milosti. Očekáváme na Tebe. Necht' Duch svatý vejde v Slovo a srkze lidské rty je rozdělí srdcím lidí. Necht' je vezme a tak vloží do každého srdce, jak to potřebujeme. Až budou bohoslužby u konce a my se budeme vracet do svých domovů, skloníme své hlavy a přineseme Ti dík a chválu za všechno to, co jsme od Tebe slyšeli a co jsi pro nás učinil. Ve jménu Kristovu o to prosíme. Amen.

Budeme nyní číst ze Slova. Všichni vy, kteří máte své Bible s sebou, otevřte se mnou 1. kapitolu v Janově evangeliu. Ostatní si mohou to místo poznamenat. Čtème tento text ve Slovu a chceme se modlit, aby nám Duch svatý daroval ty souvislosti ve Slovu. My a každý, kdo je toho schopen, je může číst, avšak jen Bůh může vypůsobit ty souvislosti. Text může být čten, neboť je napsán v Jeho Slově, avšak tu souvislost musí Bůh darovat. Budeme číst nyní z Jana 1, od verše 28 až 32.

Toto v Betabaře stalo se za Jordánem, kdež Jan křtil.

Druhého dne uzřel Jan Ježíše, an jde k němu. I dí:

***Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa. Tentot' jest,
o kterémž jsem já pravil, že za mnou jde muž,
kterýž mne předešel; nebo přednější jest než já.***

***A já jsem ho neznal, ale aby zjeven byl lidu Izraelskému,
proto jsem já přišel, křtě vodou. A svědectví vydal Jan řka:
Viděl jsem Ducha sestupujícího jako holubici s nebe,
a zůstal na něm."***

Chci číst poslední, tj. 32. verš ještě jednou: „A svědectví vydal Jan řka: „***Viděl jsem Ducha sestupujícího jako holubici s nebe, a zůstal na něm...***“

Nechť Pán připojí Svá požehnání ke Slovu. Rád bych, abyste se snažili každé slovo přijmout. Slyšíte mě i tam vzadu dobře? Dobrá. Slyšíte mě i tam? Jestliže ano, pak zvedněte svoji ruku. To je dobré.

Dnes ráno bych k vám rád mluvil jako v podobenství, aby to pochopili i ti, kteří jinak nikdy nepřicházejí do církve. Přicházíme do sboru, abychom se stali lepšími. Přicházíme, abychom se stali lepšími lidmi, lepšími křesťany, lepšími občany, lepšími otci, lepšími matkami, lepšími sousedy. Přicházíme, protože nám Kristus řekl, že u nás bude, když přijdeme, a že nám dá, oč v Jeho jménu budeme prosit, jestliže jen dva nebo tři se v Jeho jménu shromáždí. Co by mohlo být větší, co lepšího by mohlo být pro nás, než vědět, že jsme tu dnes shromážděni na bohoslužbě, abychom se stali lepšími a obdrželi větší porozumění? Kolik by jich řeklo: „K tomu jsem zde?“ Nechte mě to vidět. „Chtěl bych lepší porozumění.“ Nemůžeme mít lepší porozumění, jedině že by nám bylo dáno. Chceme-li mít lepší porozumění o Bohu, musí to přijít ze Slova Božího. Neboť Slovo nám bylo dáno od Boha, aby naše hladovějící duše byla nasycena. Duch svatý byl k tomu poslán, aby vzal Slovo a rozdělil nám je tak, jak je nám toho zapotřebí. Jsem tak rád, že Bůh učinil takové opatření, že nás vyživuje. Vy také jste rádi?

My jsme ovce Jeho pastvy. Hned budeme trochu mluvit o ovci. Jsme trojnásobná bytost Boží, a jestliže On dostane plné panství nad námi, bude nás moci vést a řídit.

Bohu se zalíbilo, aby představil Ježíše, když Jej poslal na zem, jako zvíře. Toto zvíře byl beránek. Úplně na počátku, v zahradě Eden, obětoval Bůh zástupně jako předstínění příchodu Ježíše, beránka. Byl to odkaz na to, že přijde Kristus. Často jsem se ptal sám sebe, proč k tomu vzal Bůh zvíře, aby předstínil Krista. Avšak zjistíme hned, že zvolil beránka proto, protože je to nejmírnější a nejdobromyslnější ze všech stvoření na zemi. Není s to, aby se sám o sebe postaral. Není to domýšlivé, nýbrž mírné, dobromyslné

malé stvoření. Když Bůh světa chtěl zobrazit Krista, představil Jej jako beránka.

Když se Bůh, Otec Jehova ohlásil z nebe, představil se v nejdobromyslnějším a nejmírnějším ze všech ptáků, kteří létají na nebi, a to v holubici. Neexistuje mírnější pták než je holubice. Studoval jsem život ptactva a divočiny a pochopil, že holub v porovnání ke každému jinému ptáku, který létá na nebi, je jedinečný. Holub je láskyplný. Holub je mírný. Holub nemá žluč. Je jediný z rodu ptactva, který nemá žluč. Proto holuba nevidíme nikdy nikde než tam, kde je obilí a semena.

V arše byla také holubice. Setkáváme se na mnoha místech v Bibli s holubicí. Je symbolem Ducha svatého. I beránek je k nalezení na mnoha místech Bible, od 1. knihy Mojžíšovy, až ke Zjevení, kde je Kristus znázorněn, a právě tak i holubice.

V 1. knize Mojžíšově je nám oznámeno, že holub byl v arše. Seděl tam se všemi ostatními ptáky nebes na jedné tyči. I havran, vrána, byli mezi nimi. Vrána je jeden z nejobyčejnějších ptáků, jací existují. Vrána a sojka jsou ti nejobecnější ptáci, kteří existují. Vrána žije velmi dlouho. Říká se, že mnohdy dokonce dosahuje dvou- až tří set let. Papoušek žije ještě déle.

Holub však je pták, který nemá žluč. Vrána tu může sedět a žrát zdechlinu. Holuba však nikdy nevidíte v blízkosti mršiny. Nevydrží to tam. Nesnese ten zápach ve svém nose. Onemocněl by z toho. Nesnese prostě nic zkaženého, proto to nemůže ani jíst. Kdyby to snědl, holub by ihned zemřel, neboť žluč pomáhá žaludku při trávení pokrmů. Protože ale holub nemá žluč, která by mohla tuto funkci vykonávat, zemřel by z toho. Proto najdete holuba vždy jen tam, kde je něco čistého, něco zdravého.

Vrána je jiná. Pohleďte, vrána je symbolem pokrytce. Vrána může sedět na mrtvé zdechlině a žrát z toho, kolik chce a potom letět na pole a jíst pšenici. Holub prostě nemůže potom, co jedl pšenici, letět k mrtvé zdechlině.

Nějaký člověk může být pokrytce a jíst obojí: duchovní, dobré věci a rovněž i ty špatné věci. Avšak skutečně znovuzrozený křesťan nemůže tolerovat nějaké nesprávné věci. Může jíst jen z dobrých věcí. Mějte to na paměti! Vidíte-li někoho, kdo jde tančit, kdo jde a opije se, žije v hříchu a potom jde do církve a třeba právě tak jásá jako nějaký posvěcený – co on potom je? Požírač mrch! Může jíst obojí: to zkažené i to dobré. Avšak skutečný křesťan nemůže takové věci tolerovat, neboť přešel ze smrti do života. Neprodleně by ho to tak velice odsoudilo, již sama myšlenka na to by ho tak velice odsoudila, že by svůj obličej odvrátil a odešel by pryč. Ó, jaký to obraz!

Beránek je velice dobromyslné stvoření. Je úplně bezmocný. Není sebejistý, neboť sám sobě nemůže pomoci. Před dlouhým časem, když jsem ještě musel konat hlídky, přišel jsem jednou na pastvinu a našel tam beránka. Všichni ostatní byli pryč. Zachytil se v ostatném drátě. Tam ležel ten malý chuděra. Krvácel a mečel. Míjel jsem kolem a uviděl, že asi půl míle dále odtud bylo stádo ovcí. Byl by tam zůstal ležet a vrány by mu byly záhy začaly vyklovávat oči, kdybych ho nebyl odtamtud dostal. Osvobodil jsem toho maličkého z ostatného drátu a vzal jej do náruče. Vůbec se nebránil, nýbrž zůstal úplně klidně ležet. Vzal jsem ho do náruče. Možná, že to bylo poprvé, že se ho dotkly lidské ruce, byl však úplně klidný. Nechal se vést. Nechal si pomoci. Doufám, že to chápete. Byl ochoten, nesnažil se odporovat, tlouci nebo kousat. Beránci se nevzpírají; oni také nekoušou. Prostě se pokoří. Nesl jsem toho maličkého až ke stádu ovcí a položil ho tam. V několika minutách ho jeho matka našla! Ó, jak byl šťastný! Jak charakteristické je to pro Beránka Božího!

Vy přece víte, že tam, kde jsou ovce zabíjeny, vede ovce na jatka koza. Koza vede ovce cestou na porážku, a když ovce až tam dovedla, odskočí stranou. Avšak říká se, jakmile má být koza zabíjena, odehrává se hrozná „divadlo“.

Právě tak je to s ďáblem. Bude se snažit, aby dostal děti Boží do toho nejhoršího. Když ale nadešel čas, kdy on má zemřít, pak udělá „vražedné divadlo“. Tak to dělá ďábel. Totéž je mnohdy s nějakým moderním děvčetem nebo s nějakým vychloubavým mladíkem, který s balíkem cigaret nebo lahví whisky, nějakou dívku, takového beránka, přivádí na zvrácenou cestu. „Ach, již dobře! Na tom pobožném krámu, o němž se v církvi mluví, přece nic není!“ Jestliže potom ale sáhne po tomto mladíkovi smrt, slyší ho celé okolí naříkat a křičet. Tímto způsobem to koná ďábel.

Beránek ale je tak mírný, že se nechá vést. Z tohoto důvodu představil Bůh Krista jako beránka a sebe jako holubici. V den, kdy Jan pokřtil Ježíše v Jordánu, odehrála se tam jedna z nejmocnějších věcí, jaké se kdy staly. Právě tam se to stalo. Dejte pozor, jak obdivuhodné to je! Beránek, ten nejmírnější ze všech stvoření na zemi a holubice, nejmírnější pták pod nebem, se potkali. Jen proto se mohli sjednotit. Byl to ten jediný důvod, proč mohla holubice sestoupit na beránka. Dříve, než holubice sestoupila, pohleděl Jan na Ježíše, a pravil: „**Aj, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.**“ Potom vydal Jan svědectví, řka: „**Viděl jsem Duchu Božího jako holubici sestupovat a zůstat na NĚm.**“ Hallelujah! Tu to máte! Holub a beránek se sjednotili! To bylo, když se Bůh a člověk stali jedno. To bylo, když se nebe a země objaly. Hallelujah! Stalo se to když se Bůh stal tělem;

když Bůh sestoupil z duchovní podoby, stal se Člověkem a přebýval mezi námi. Tu se objala celá věčnost! Tu padlé lidstvo, potomstvo Adamovo, bylo s Jehovou-Bohem a anděly sjednoceno, když Bůh a Člověk se staly jedno v tomto významném, pamětihodném dni, kdy Jan pokřtil Ježíše

Co by asi bylo, kdyby tam býval stál vlk? Ta líbezná, vrkající holubice by nebyla nikdy mohla sestoupit na vlka.

Co nejkrásnějšího je, než za večera poslouchat vrkání hrdliček, které se v blízkosti usadily? Když jsem ztratil svoji ženu a dítě, nechtěl jsem nikomu dát vědět, co činím. Nasedal jsem často do svého starého auta, vyjel jsem ulicí k starému hřbitovu „Malnut Ridge“, posadil se tam na jeden strom a díval se na hrob. Nemohl jsem si prostě zvyknout na myšlenku, že tu už nejsou. Téměř jsem to už nesnášel. Mé osm měsíců staré dítě tam leželo. Ó, jak vždycky rozpřáhla své ručky po mně! Když jsem svými ústy vyluzoval nějaké zvuky nebo jí něco říkal, vrkala a napřahovala své malé ručičky po mně. Tak jsem se vždycky posadil na ten strom, zvláště k večeru. Tam většinou byl nějaký holub v křoví, který potom začal vrkat. Jednou mi přišla myšlenka, zda by to snad mohla být nesmrtelná duše mého dítěte, která se vrátila a tímto způsobem se snažila ke mně mluvit? Není nic líbeznějšího než vrkání nějaké holubice. Jak něžná je! Předává poselství, chce přinášet mír. Vstaňte jednou časně zrána a jděte ven k tomu malému lesíku v blízkosti mého domu a sami uvidíte, jak uklidňující to je naslouchat holubům, kteří tam sedí na vysokém stromě a jeden k druhému vrká!

Nedávno jsem viděl u bratře Coxe jednu holubicí matku s dvěma mlád'aty. Seděly docela nahoře na střeše budovy, takže se k nim nemohla dostat žádná kočka. Holubice krmila ty mladé. Potom s nimi slétla dolů na jeden strom. Tam zůstaly celý den jeden o druhého opřené sedět, oba tito mírní mladí holoubkové, laskali se a vrkali jeden na druhého.

Holub je takový líbezný pták. Myslil jsem přitom na Boha, který je přece znázorňován jako holub, a jak On touží po lásce Svých lidských stvoření. Bůh by chtěl být milován. Bůh vás chce milovat. **„Tak Bůh miloval svět, že Svého jednorozeného Syna dal, aby každý, kdo v Něho věří, nezhynul, ale měl život věčný.“** Pochválen budiž Pán, Bůh chce Svoji lásku prokazovat. Proto musel něco stvořit, co může být milováno. Musel něco stvořit, co jako On je mírné. Muselo to být něco, co může být milováno. Musel stvořit něco, co mělo Jeho bytost.

Něco, co neodpovídá vaší bytosti, byste nemohli milovat. Láska se spojuje s láskou. Muž a jeho žena se musí milovat, chtějí-li něco dokázat. V rodině musí jeden druhého milovat, jestliže chtějí něco dokázat. Něco, co může být milováno! Hledejte všude, až byste našli nějakou dívku, která se stane vaší

ženou, kterou milujete. Ona hledá, až najde muže, kterého může milovat.

I Bůh hledá, aby našel duši, kterou může milovat. Proto se zde na zemi představil jako mírná holubice a mírný beránek. Kdyby beránek, byť jen i na okamžik přijal povahu vrčícího vlka, byla by holubice ihned odlétla; vzdálila by se.

Beránek nemá žádné vysoké mínění o sobě. Ztratí-li se nějaký beránek, je beznadějně ztracen. Někáká ovce nenajde cestu zpět. To je ten důvod, proč koza ji může vést na smrt. Ovce, která zabloudí, nenajde už cestu zpět. Proto nás Bůh přirovnal k ovcím. Jsme-li ztraceni, jsme ztraceni. Nemáme možnost, abychom se sami od sebe mohli navrátit. To jediné, co můžeme učinit, je, předat se Pastýři stáda. ON nás vede.

Jak jsem již řekl, sjednotili se Beránek a Holub. Stali se jedno. Povšimněte si, jak potom Holub řídil Beránka, Syna Božího. Jak mírný ON byl, ačkoliv věděl, že bude veden k zabití! Jak byl mírný. Nikdy se nesnažil sám od sebe něco činit. Nepokoušel se svévolně jednat, nýbrž pravil: **„Nečiním nic sám od sebe, nýbrž jen to, co Mi Otec ukáže, neboť Otec přebývá ve Mně.“**

Beránek má ještě jednu jinou vlastnost: Dává ochotně všanc svá práva. Bůh by chtěl, abychom byli berankami. Jak často ale nechceme svá práva dát všanc, nechceme se jich vzdát. Mnozí z vás říkají: „Mám přece právo, bratře Branham!“ To souhlasí, avšak jste ochotni se vzdát svých práv? Jste ochotni se vzdát svých práv, aby vás mohl Bůh vésti? Zde to s většinou našich církví dnes nesouhlasí: Mírnost Beránka Božího chybí. Máme být berankami, stali jsme se ale vším možným, jen ne beránkem. **To je ten důvod, proč holub, Duch svatý, odlétá a opouští nás, jakmile zaujmeme tento postoj.**

Kdyby Beránek Boží byl jen jedinkrát zavrčel jako vlk nebo udělal něco, co mírnost holuba nedovolila, byl by holub odlétl pryč. Již v příštím momentě by tu již nebyl.

Odpověď na otázku, co se dnes děje s letniční církví, zní: protože jsme přijali jinou povahu. **Přijali jsme povahu, která uplatňuje svá práva: „Děláme, co považujeme za správné.“ Stáváme se arogantními a nepřátelskými. Stáváme se lhostejnými. Vpouštíme hněv a sobectví.**

Když nastane ta doba k tomu, musí beránek svoji vlastní vlnu, jež mu náleží a na niž má právo, dát pryč. Vlna náleží jemu a přesto lidé vezmou beránka, položí jej na stůl, sváží pevně jeho nohy. On se nevzpírá. Nekřičí. Prostě mu vezmou jeho práva, protože je to beránek. Nic proti tomu nemůže podnikat; jeho povaha je totiž taková. **Avšak přijďte jen jednou nějakému**

křesťanovi nevhod, potom zjistíte, zda je beránkem nebo kozou! Ihned poznáme, co on je, jestliže mu jen jednou přijdete nevhod. To je ten důvod, proč naše církve jsou dnes v tom stavu, v němž se nalézají.

Sami jsme se označili jako beránci Boží. Ženy i muži ale začali jednat vším možným způsobem, jen ne jako beránci Boží! Vidíme je v šortkách na ulici; mají krátký vlas, který je samé kudrlinky. Před několika léty byste je za žádné peníze k tomu nepřiměli, aby to učinily. Potom se divíte, proč se církve nachází v tomto stavu! Je to proto, protože jste přijali charakter vlka nebo kozy, namísto abyste zůstali mírní a dobromyslní. Řeknete: „Je to moje výsada, bratře Branhame!“ Víím, že je to vaše výsada. „Holiči stříhají vlasy. Dokud holič stříhá vlasy, mám k tomu právo.“ To souhlasí. Je to vaše výsada jako Američanů. Jste ale ochotny se toho vzdát, abyste byly beránkem? Jste ochotny se podřítit?

Vy ženy, jak jste před nepříliš mnoha lety chodily na ulici? Je to strašné se na to dívat, jak jsou dnes ženy oblečené. Nemluvím o presbyteriánech nebo metodistech, mluvím o vás ženách, které věříte v posvěcení. Jak vy chodíte na ulici?

Vpředu ve svém autu visí malý kříž. Někdo mi řekl: „Billy, víš že to je katolické znamení?“

Zeptal jsem se: „Kdy obdrželi katolíci výhradní právo na kříž?“ Nikdy! Není to symbol katolické víry, je to znamení křesťanské víry. Katolicismus je víra v mrtvé svaté, v Marii nebo vůbec v nějakého zemřelého, k nimž se modlí. My se nemodlíme k mrtvým; nevzýváme žádnou svatou Cecilii a všechny ty rozličné svaté. Je to katolicismus; je to spiritismus ve velkém rozsahu. Kříž ale reprezentuje Jeho, který zemřel a z mrtvých vstal.

Odpověděl jsem: „Mám jej v zorném úhlu, když se dívám na ulici. Asi před pětadvaceti nebo třiceti lety, když jsem byl téměř oslepen, slíbil jsem Bohu, že budu hledět na to správné, jestliže má oči uzdraví.“ Dále jsem řekl: „Všude, kam se člověk podívá, vidí bezbožnost; napolo oblečené ženy, nahé ženy, které leží v předzahrádkách – všude. Já ale hledím na ten kříž namísto na tyto věci.“ Myslím na to, co Kristus pro mě učinil a odvracím svou hlavu od těch věcí, které jsou od ďábla. Hallelujah!

Vy lidé neříkejte, že to jsou presbyteriáni nebo katolíci – jsou to ti letniční! Amen. Řeknete: „Mám k tomu právo, bratře Branhame.“ To souhlasí, avšak kdybyste byli beránkem, vzdali byste se svých práv. Jestliže se ale takto chováte, odlétá Duch svatý, mírná holubice, ihned pryč. Nenechá se vámi zneuctívát. Ne, ne. Nikdy nemyslete, že byste se mohli takto chovat a přesto podržet Ducha svatého. To nemůžete! Tak to říká Bible. Musíte svá

práva dát všanc, a nemůžete říkat: „Všechny ostatní ženy to také činí.“

A vy muži, vy ubohá, zženštilá stvoření, bez páteře, ukazuje to, z čeho vy jste, jestliže to dovolujete svým ženám. Proto nemáte Ducha svatého v té míře, jak to dosvědčujete. Jinak byste byli natolik mužem, abyste ji k tomu nějak přiměli, aby se chovala jako dáma, dokud s vámi žije! Amen. To zní staromódně, ostře. Avšak je to přesně to, co církev dnes potřebuje: staromódní prádlo Ducha svatého. Potom musí být Duchem svatým pověšeno, usušeno a vyžehleno. Jistě!

Do jakého stavu se to svět dostal! Jak chodí po ulici, a jak se chovají! Ve středu večer strkáte svou hlavu do televize, namísto abyste šli do sboru! V celé zemi neexistuje dítě, které by nevědělo, kdo je David Crockett. A pak ta špinavá lež, že prý ve věku tří let zabil medvěda! Víte, že je to lež a přesto dopouštíte, že je vaším dítětem takový brak cpán do hlavy. Avšak ani jedno procento z nich neví nic o Ježíši Kristu. Tento svět je tak zkažený. Tato země je tak absurdní a velice vzdálená od Boha, protože odmítla Ducha svatého.

Ó, řeknou: „Chodím do církve a jásám.“ To může být. Avšak jestliže tento mírný Beránek Boží se neusídí ve vašem srdci a nezpůsobí ve vás, abyste ve svém životě udělali pořádek, stali se jiným člověkem a náležitě jednali, pak vám to nic nepomůže hrát na křesťana. Vy jím musíte být. Amen.

Před nedávným jsem přišel do jednoho domu, abych navštívil nemocného. Byla tam rovněž mladá dívka. Tu vešel dovnitř takový malý „Oswald“. Klobouk měl šikmo na hlavě. Zeptal se: „Maminko, je jídlo hotové?“

Odpověděla: „Miláčku, neměli jsme dnes dopoledne čas jídlo uvařit.“ Pravila: „Udělám ti sendvič. Zde je několik pomerančů.“

Šel tam, popadl pomeranč, podíval se na něj, zakousl se do něho, a hodil jej s plnou silou na zeď, takže šťáva po ní stékala dolů. Řekl něco asi jako: „Je-li to vše, co tu máš, pak jdu.“

Pomyslil jsem: „Ó Bože, ten by měl jen na pět minut patřit mně!“ Brachu, toho bych zpráskal; tak rychle by se ani nevzpamatoval! Ony tu ale stály zaražené a zastrašené. Co by byl potřeboval, byl pořádný starý výprask. Potřebujeme opět starobylé domovy a kazatele jako dříve, kteří stojí za pultem, zvěstují pravdu a vykládají ji tak, jak ona jest. Amen. To je pravda.

Dívka Mary dupla nohou, natáhla nos, ohrnula hněvivě své rty, které měla růžově pomalované tím krámem od Max Factora, a šla z domu. Jaká to ostuda! Jak **neposlušné** jsou **děti!** Bible říká, že takové budou. Písmo předpovídá, jaké budou, jak se budou chovat, jak budou jednat a i ty věci, které dnes ve světě probíhají. Děje se to proto, že zarmoutili Ducha svatého, až se stáhl zpět.

Jak tomu bylo před několika roky? Za několik dní budeme slavit první vylití Ducha svatého v Americe. Bylo to před padesáti lety v jednom letničním shromáždění na ulici Azusa v Los Angeles. Tam spadl Duch sv. nejprve, během toho, co byli lidé shromážděni. Když přišel Kristus mezi tyto lidi, stali se tak mírnými a mírumilovnými. Žili Boží život. Žili obětujícím se životem. Byli odpouštějící. Nechali se ochotně vést Duchem svatým. Nestarali se o to, co lidé říkali, a rádi byli „staromódní“. Nic jim nevadilo, když byli označováni za „bláznivé“. Ochotně se dali řídit Duchem svatým.

Avšak dnes mají pudřenku a kosmetickou skříňku a nosí šortky, jdou-li po ulici. Je to ostuda! Ale tvrdí o sobě, že jsou naplněni Duchem svatým. „Ó...“, je řečeno, „...mluvila jsem přece v jazycích.“ Ano, ďábel to rovněž dělá. „Ó, jásala jsem.“ Ďábel umí všechno napodobit, co od Boha přichází, kromě lásky. Lásku napodobit nemůže.

Když jste začali s těmito věcmi, stali jste se nejprve trochu velkorysejšími. Začali jste uzavírat kompromisy. Potom vznikly v církvi skupinky a „kliky“. Ten jeden řekne: „Víš, pastor je takový a takový“, nebo „Diákon je to a to.“ A již jste to uvěřili! To je ten důvod, proč máte tolik těžkostí: začínáte naslouchat ďáblu a účastnili jste se reptání, namísto abyste poslouchali mírného holuba, Ducha svatého, holubici Boží, který by řídil a vedl, vás miloval a požehnal.

Jestliže napoprvé dostanete jeden z takovýchto návalů zuřivosti, odlétá holub ihned pryč. To souhlasí. Nemůže to snést. **Jeho charakter je jiný. Ó, něco takového nemůže vůbec snést. Nemůže to snést, jestliže mluvíte o svém bližním. To by nepřijal. Odlétá ihned pryč a opouští vás. Již to víc nevydrží. Holub je mírný; holub je dobromyslný. Nemůže nic snést, co neodpovídá jeho povaze.**

Bůh je mocen stvořit ve vás jinou bytost, vy muži a ženy. Může vám dát jinou bytost. Řeknete: „Bratře Branhame, co při tom můžeme činit?“ Prostě se staňte opět beránkem. Jsou to jen obě tato zvířata, která se spojí: Beránek a holub. Holub nesestoupí na nic jiného než za beránka. Jestliže jste se stali kozou, pak hleďte, abyste se zbavili toho starého ducha kozy. To souhlasí. Stali-li jste se něčím jiným, nějakou drbnou, pak to odložte.

V jednom městě jsem kázal jednou tak mocně, jak jsem to jen dovedl. Byly tam shromážděny tisíce lidí. Ohlásil jsem oltářní zvolání a mínil, že jsem v to zahrnul každý druh hříchu. Zmínil jsem všechno, nač se jen pomyslí. Toho večera po bohoslužbě šla kolem velmi vznešená paní a řekla: „Nuže, bratře Branhame, jsem skutečně ráda, že jsi dnes večer nemínil mne.“

Pomyslíl jsem: „Musí to být pravá křesťanka.“

Řekla: „Mne se to dnes večer netýkalo.“

Odpověděl jsem: „Nu, jsem velmi rád, že to slyším, ctěná dámo. Musíš být království Božímu velmi blízko.“ A ona odcupitala.

Jiná dáma stála nedaleko. Zeptal jsem se jí: „Znáš tu paní?“

„Ano.“

Mínil jsem: „Musí to být pravá křesťanka.“

Odvětila: „O jednom jsi se dnes večer nezmínil, bratře Branhame, totiž o klevetění. Je tou největší drbnou v zemi.“ Tu to máte! To je ono!

Jste-li s jednou z těchto věcí srozuměni, ať to kazatel z pódia zmíní nebo ne – jestliže tyto světské věci vidíte a tolerujete, jste od Boha vzdáleni a Duch svatý se bude zdržovat daleko. To je ten důvod, proč my dnes ráno zde v kapli nepronikáme. To je důvod, proč se již nekonají v zemi velká stanová shromáždění. Je to proto, že jsme mírnou holubicí Boží zarmoutili, takže odletěla. Tak je to. ON s námi nebude, dokud budeme tak lhosejní, dokud budeme někoho pomlouvat a setrávat na své vůli.

Rád bych, abyste něčeho dbali: Beránek byl tichý Beránek. Bible říká: „Neotevřel úst Svých, jako ovce, která před svými střihači zůstává němá.“ ON Svých úst neotevřel. Nebyl člověkem, který vyžadoval Své právo. Ne! Vzdal se ochotně Svých práv. Byl to tichý člověk.

Avšak, jak my dnes vyhledáváme hádku! Ó, ano. Praví se: „Řeknu ti, jestli se někdo odváží mi něco říci, pak půjdu a popadnu ho. Chlapče, toho si rozeberu!“ „Dám to té staré, tomu pokrytci, již co proto, až ji uvidím. Počkej jen, až ji potkám! Chvála Bohu! Hallelujah!“ Ó, ó. Tu se holubice dá na útěk a odletí. To je pravda. Dokud máte tento postoj, není Duch svatý s vámi. Zapište si to do vaší knihy. To On nikdy neučiní. Duch svatý prostě nezůstane tam, kde je takový duch. Musí to být duch beránka, mírný duch, jinak On nezůstane. Jen mírného, pokorného ducha bude Duch svatý řídit, něco jiného neexistuje. Jestliže něco vyvstane, ani si toho nepovšimnete. Půjdete prostě vpřed. Avšak ve stejném okamžiku, v němž se On odvrátí, víte, že jste se odchýlili.

Vy víte: První hřích začal tím, že se jeden člověk jen na minutu odvrátil. Věděli jste to? Stojí to v Bibli. Eva se jen na okamžik odvrátila, aby slyšela, co má satan k povědění. Vymaloval jí pak tak krásný obraz, takže skutečně uvěřila, že je to pravda, a poslechla ho.

To jediné, co chce ďábel dosáhnout, je, abyste se jen na několik minut odvrátili. Pak může vymalovat obraz, v němž řekne: „Nuže, pohled' sem. Víš, bratře, víš, sestro, kdyby to byl ten správný druh lidí,

pak by to přece neučinili. Kdyby jen ale dělali jen toto!“ On vám to může tak přesvědčivě představit, že se to pro vás stane skutečnou pravdou, Samozřejmě. Avšak myslete na to: Je to ďábel.

Nehraje to žádnou roli, jak hluboce snad klesli, jak velice padli do hříchu – je to vašim úkolem, abyste je objali a láskou Boží je vytáhli. Kde jste vy byli, když vás měl ďábel v hrsti? Bůh vás dostal ze špinavého bahna. To je tvůj úkol, můj příteli. Tento svět hladoví po trocha lásky.

Chtěl bych, abyste si ještě jednou při tomto malém zvířeti všimli, že to byl tichý Beránek. Neboť když Ho haněli, nebránil se. Nevybuchl, nedělal žádný křik, nevzpouzel se a nebyl zuřivý. Nic z toho On nečinil. Když Ho haněli, nebránil se. Neotevřel úst Svých.

Avšak, když někdo vám nebo mně něco udělá, ó, potom vzplaneme jako želva, která spolkla olovnici, nebo jako stará husa. „Řeknu ti, jestli mě ještě jednou tak urazí, nejdu už nikdy do této církve. Ne. Chvála Bohu. Hallelujah! Nazaráni a Svátostní poutníci mě rádi přijmou. Hallelujah! Nepotřebuji si to déle nechat líbit.“ Nuže dobrá, ale holub odlétne pryč.

Řeknou: „Víš co? Jestli tento starý pokrytec půjde do sboru, pak tam už nepůjdu. Chvála buď Bohu. Pak nikdy více!“ Jestliže vás tento starý vrčící vlk popadne, ihned ta holubice odlétá a Duch svatý se od vás vzdálil.

Pak se divíte, co je s vámi. Divíte se, co s církví nesouhlasí. Ptáte se sami sebe, co se to s vámi děje a proč už nemáte vítězství, tak jak jste je měli. Protože se vaše bytost změnila. Stali jste se kozou, namísto beránkem. Stali jste se vším možným, jen ne beránkem.

Musíte mít skutečně mírného ducha. Duch svatý mě má řídit, kam On chce. Ó, Bože, miluji každého hříšníka, úplně jedno, kde by mohl být. Jestliže srdce člověka dostane tento postoj, pak uvidíte, jak se ve vaší duši něco stane.

Ptáte se: „Bratře Branhame, existuje nějaké vysvobození z toho? Ano! Staňte se prostě beránkem; to je všechno. Řeknete: Nuže, ano, bratře Branhame...“

Jednoho večera jsem potkal ve Shreveportu mladou dámu. Billy a já jsme po bohoslužbě šli do jednoho lokálu, abychom snědli sendvič. Tam přišla hezká mladá žena, resp. mladá dívka asi dvacetiletá a posadila se. Byla hezky oblečená. Zpozoroval jsem, že se sem neustále dívala. Jedl jsem prostě dále. Po několika minutách vešla jiná dáma dovnitř, pozdravila ji a mluvila s ní. Znal jsem ji: byla to sestra Davisová. Ona a jiná dáma z Life Tabernaclu, kterou jsem rovněž znal, přistoupily ke mně, bavily se se mnou a potom šly dále. Potom řekla ta mladá dáma, která seděla naproti: „Bratře Branhame,

to bylo krásné kázání dnes večer.“

Řekl jsem: „Dobrý den, sestro. Mnohý dík.“ Zeptal jsem se: „Jsi členkou Life Tabernaclu?“

Odpověděla: „Ano, to jsem. Víš, bratře Branhame, vlastně bych byla spolu zpívala ve sboru, ale oni tam mají takové jedno ustanovení. Můj hlas byl po dlouhá léta školen,“ pokračovala dále. „Zpívala jsem sóla a mnoho jiného. Avšak tam jsem nemohla spolu zpívat, neboť oni mají ustanovení, že žádná žena, která má make-up, nesmí zpívat ve sboru.“

Řekl jsem: „Chvála buď Bohu za ten Life Tabernacle.“

Pravila: „Chtěla bych tě upozornit na to, bratře Branhame, že jsem křesťanka.“

Nato jsem odvětil: „Pak jdi, sestro, domů, a umyj si obličej, úplně jedno čím.“ Řekl jsem: „Chceš mi snad říci, že dopustíš, aby taková maličkost jako make-up, se ti stala překážkou?“

Mohu vám dokázat, že je to od d'ábla. Mohu vám dokázat, že ten původ byl v pohanství. Nosí-li se to, je to pohanské znamení. Právě jsem se vrátil z Afriky a byl jsem v pralese u Hottentotů. Tam jsem zjistil, odkud pochází nošení náušnic a všeho toho krámu; že si řetízky věší na krk a všechny ty ostatní věci. Odkud to pochází? Od pohanů. Bible nechce, aby křesťan byl pohanem. Ani vy jím přece nechcete být. Netvrdím, že jste pohané, proto, že to činíte, avšak jestliže to činíte, přijímáte vzhled pohana. Je to proto, že váš pastor vám neřekl pravdu. Tak o tom hovoří Bible.

Řeknete: „Bratře Branhame, když nosím krátké vlasy, je to chladnější a příjemnější.“ To je sice pravda, avšak nosíte-li dlouhý vlas, je to ještě chladnější, když ten dlouhý vlas vezmete a pěkně zvednete vzhůru, aby vaše šíje byla volná.

Víte, co říká Bible? Ze nějaký muž je oprávněn svoji ženu opustit a dát se rozvést, jestliže si stříhá vlasy. Tím ukazuje, že je mu nevěrná. Stojí to v Bibli. Přečtete si to v 1. Kor. 11, zda to souhlasí. Žena, která si stříhá vlasy, zneuctívá tím svoji hlavu, kterou je muž. A jestliže je nečestná, měl by se nechat rozvést a poslat ji pryč. To je pravda! Avšak pohleďte, pastor vám tyto věci neřekne. Z toho důvodu to všechno děláte. Bible to muži říká.

Před nedávném mi někdo napsal: „Bratře Branhame, pro ženy se už těžko dostanou koupit jiné blůzy, než tyto z dacronu a nylonu,“ nebo jakkoli se to i jmenuje, „a bylo by přece správné, kdybychom je i my, křesťanské ženy, nosily.“

Odpověděl jsem: „Pohleď sestro, k tomu je zde třeba něco podotknout.

Jedno byste opravdu mohly udělat: nedají-li se koupit jiné, pak si je samy ušijte. Jsou stále ještě šicí stroje ke koupi.“ Řekl jsem: „To již samo o sobě již něco vyjadřuje.“ Vaše skutky a vaše jednání ukazují, co ve vás je.

To je ten důvod všeho reptání, hádek, pomluv a toho, co se v církvi odehrává. To je ono, čím je církev ničena. Je to důkaz toho, že ďábel vešel do vás, a také, že Duch svatý vás opustil.

Vím, že vás to řádně „rozpálí“, ale k tomu to také bylo míněno. To by to mělo způsobit. Za tím účelem je to řečeno; ne proto, že bych chtěl být chytrý nebo chtěl chytře jednat, nýbrž abych vám ukázal, v čem spočívá ta těžkost, neboť jednoho dne tam budu muset stát a skládat účty za vás.

Vaše vlastní činění a jednání dokazuje, co vy jste. Máte-li ještě něco z toho starého hněvu, který kvůli každé maličkosti vzplane, jestliže jdete ven a chováte se tak, kritizujete a jste vulgární, tak to dokazuje, odkud to pochází.

Pak zbývá jen jedno: Dejte tu věc ven a holubice se navrátí do vašeho srdce. Když holubice odlétla z archy, byla venku. Ale opět se vrátila a klepala na staré dveře, až jí Noe vpustil. Duch svatý je zde. Duch svatý by rád vešel dovnitř. Z tohoto důvodu je Duch svatý dnes zde. Neopustil vás navždy. Holubice se nachází tam někde venku na stromě. Je připravena přilétnout zpět a opět do vás vejít, aby znovu dala lásku, pokoj a radost, jak jste je měli. Jistě je tomu tak. ON je ochoten to učinit. Chtěl by to učinit. Touží po tom; vy Mu to ale nedovolujete.

Nyní nemluvím k cizím. Nevím, co vám říká váš pastor. Mluvím k Branhamově kapli. Nemluvím k vám lidem z ostatních církví. Mluvím k těm, kteří přicházejí do této kaple. Tak je tomu zde s námi.

Proto holubice odlétla. Někdo někde začne s nějakou maličkostí v církvi a už to začne: „Je to opravdu tak? Udělal to? To snad není možné!“ Ihned Duch svatý odlétá. Nemůže tento druh ducha snést. Jakmile vás opustila povaha beránka, ani Duch svatý už není zde. To je pravda. Přesně to se týká i dneška. Proto jsou lidé v tom stavu, v němž se nyní nacházejí, neboť vpustili zvráceného ducha do svého srdce a do svého života. Z tohoto důvodu je všechno tak.

Bible dokonce říká, že proto je mezi námi tolik nemocných a slabých. Je to kvůli takovým věcem. Musíme být mírní. Musíme být pokojní. Musíme být beránkem, aby holubice u nás mohla zůstat.

Myslete na to. Holubice přijde. Řeknou: „Ó, bratře Branhame, neříkej mi, že jsem nepřijal Ducha svatého. Hallelujah! Stalo se to onoho večera tam.

Ó, když vešel, odešel jsem radostný.“ Jistě, že to byl On. „Ó, cítil jsem se tak dobře. Měl jsem pocit, jako bych mohl každého ptáčka vzít se stromu, k sobě přitisknout a laskat. Mohl bych býval vzít do náruče člověka, který mi učinil to nejhorší a stisknout jej. Ó, bratře Branhame, co já jsem cítil!“ Jistě, byl to Duch svatý.

Avšak vy chápete, proč nemohl zůstat. Tehdy jste byli beránkem. Když jste se ale stali vlkem, musel odletět. Nezáleželo to na holubici. **Vy jste to způsobili, když jste takového ducha přijali do sebe. „To jsem, bratře Branhame, učinil?“ Ano, když jste začli naslouchat těm řečem, když jste poslouchali lež, když jte řekli: „Mám k tomu právo!“**

Nemáte vůbec žádné právo! Byli Jste vykoupeni tou nejdražší cenou, cenou drahocenné krve Syna Božího. Nemáte žádná práva! Hallelujah! Jediné právo, které máte, Je, abyste přišli k pramenu, který je naplněn krví, která tekla z tepen Immanuele. Jestliže se hříšník ponoří do tohoto proudu, bude čist od viny a všech poskrvn. Ano! To jediné právo, které máte, je dát svou vlastní vůli Bohu. Od toho okamžiku přebírá pak ON vedení. V tom spočívá důvod pro mnohé zvláštní věci. Jestliže se Duch svatý chce odebrat na určité místo, a On praví! „Toto není správné. Skonči ta shromáždění. Jdi tamhle.“, pak je skončím, bratře a jdu dále. To je pravda. Neboť vy musíte být vedeni Duchem svatým, a jediná možnost, jak být Duchem svatým veden, spočívá v tom, zůstat mírný a nemyslet si, že toho příliš mnoho víte.

Ó, vy si myslíte: „Vím toho velmi mnoho.“ Ano, váš mozek je plně zaměstnán a nemůže přece sám od sebe pracovat. Znáte všechny ty knihy, víte všechny ty odpovědi, umíte dokonce i řecky a hebrejsky, nemáte ale místo, kde by se holubice mohla usadit. Avšak víte všechno. Proto vás holub nemůže vést, právě proto, že toho moc víte.

Beránek si neklade nárok, že něco ví. Musí ho někdo jiný řídit. Gloria! To je ono. On neví nic. Amen! To jediné, co vím, je, že Kristus zemřel za mě, aby mě zachránil.

Kalifornií procházel muž, který nosil na prsou štít. Na něm stálo: „Jsem blázen pro Krista.“ Na svých zádech měl další štít s nápisem! „Čí blázen jsi ty?“ To je ta otázka. Staňte se světu bláznů, aby vás mohl Duch svatý řídit, neboť synové a dcery Boží bývají vedeni Duchem svatým.

U Řím. 8,1 stojí: **„A protož neníť již žádného potupení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši ... kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha“**, kteří nejednají jako vlk, nýbrž následují holubici. Amen.

Doc zpíval: *„Napln' moji cestu každý den láskou, zatím co putuji s nebeskou holubicí; nechť' putuji vždy se zpěvem a úsměvem. Napln' moji cestu*

každý den láskou.“ Jaký pokojný to nastane den pro Branhamovu kapli, pro každou jinou církev, i pro každého jiného člověka, až se vzdají svých práv, aby se stali beránkem.

„V čem to záleží, bratře Branhame?“

Staňte se opět beránkem, staňte se opět mírnými, dosáhněte toho, abyste už nic nevěděli, obraťte se a podříd'te se opět Kristu. Nesnažte se chtít něco vědět. Jednejte prostě mírně, tiše, pokorně a přátelsky, potom vás holub povede. Dokud ale posloucháte tlachání, dokud ve vás vzplane hněv, dokud začínáte přemýšlet, že máte právo, to neb ono činit, holub ihned odlétá a vzdálí se. Pak už není s vámi. Církví, dnes ráno není daleko. Sedí docela blízko na větvi míru a čeká na to, aby se vaše povaha změnila. Amen.

Dnes se musíte všech svých práv vzdát, nechat se Bohem položit a nechat ostříhat všechna vaše práva. Amen. Dovedete si představit beránka plného vlny? Ona znázorňuje jeho práva. Ovšem. On jen sténá, je úplně oddaný a je prostě položen na stůl a ostříhán. Oni vědí, co je to nejlepší pro ovci. Jak chladivé to je a jak může opět běhat, když mu vzali všechna jeho práva a docela ho ostříhali. Ó, je tak šťastný, poskakuje sem a tam a má nádherný čas. Ano! To dostáváte, když se vzdáváte svých práv. Vy se jich však musíte zříci. Slovem Božím si nechat všechno světské ostříhat a všechny světské zvyky si nechat vzít, pak se stanete novým stvořením v Kristu.

Před nějakým časem jsem mluvil v Africe k jednomu starému posvěcenému. Pravidl: „Bratře Branhame, vím, že věříš v nadpřirozeno.“

Odpověděl jsem: „Zajisté, můj bratře.“

Řekl: „Před léty jsem si namlouval, že jsem ‚někdo‘. Mínil jsem, že jsem skutečný křesťan. Avšak potom se stalo něco v naší církvi. Abych se tam dostal, musel jsem své auto zastavit a vystoupit na návrší.“ Řekl: „Musel jsem vystoupit na kopec asi tři-, čtyři sta metrů vysoký a přitom jít kolem keřů apod. Tam nahoře jsme mívali vždy modlitební shromáždění. Domníval jsem se, že jsem skutečně pravý křesťan. Znal jsem celou Bibli. Naučil jsem se hebrejsky a dovedl jsem správně vyslovit každé slovo. Všichni ke mně přicházeli, a já s nimi mohl hovořit o Bibli. Věděl jsem, o čem hovořím.“ Dále vyprávěl: „Jednoho večera jsem šel opět vzhůru na shromáždění. V našem sboru bylo tolik rozepří. Vytvořily se skupinky, které byly všechny vzájemně proti sobě. Víš přece, jak vznikají.“

Odpověděl jsem: „Ano.“

Řekl: „Na mé cestě vzhůru na horu, během toho, co jsem tak šel, uvědomil jsem si, že mě někdo následuje, a já jsem si myslel,“ řekl, „že budu

muset něco posečkat, až by mě dotyčný dostihl. Potom bychom mohli trochu rozmlouvat, během toho, co půjdeme vzhůru.“ Je to dobrá věc, když se trochu počká. Vyprávěl dále: „Zatímco jsem šel dále, přicházel vzhůru do kopce nějaký muž. Měl ranec na zádech, který byl větší než sám ten muž. Těžce oddychoval a lapal po vzduchu, dělal jen docela malé kroky a probíjával se tak vpřed. Oslovil jsem ho: ‚Příteli nemohu ti pomoci toto břemeno vynést na kopec?‘ ‚Ne,‘ odpověděl, ‚musím je nést.‘“ Privil: „Pohleděl jsem pak na jeho ruku a poznal, že jsem viděl vidění, neboť měl na své ruce znamení li po ranách. Tu jsem padl na zem a zeptal se: ‚Pane, neseš hříchy celého světa v tomto ranci?‘ ON odpověděl: ‚Ne, jsou to jen tvoje, které nesu vzhůru na horu, abys i ty přišel vzhůru.‘“

Přesně tak to je. Kdybychom se jen správně podívali, pochopíme, že ON nese ty naše. Nezpůsobuje to, že se cítíte velmi nepatrní? ON nese naše zlé, kruté srdce, abychom to zvládli.

Před nějakým časem jsem byl na honu. Víte přece, že velmi rád honím. V okolí žil zlý člověk. Byl to skutečně zlý chlapík. Vždycky se mi posmíval, protože jsem nestřílel zvířecí matky, ani jejich mláďata. Řekl jsem: „Je to brutální. Proč se nechováš jako pravý, řádný střelec a nestřílíš jen staré kozly a zvířata, která jsou již tak stará, že mohou být zabíjena? Ta nám Bůh předal. Nech přece ta mláďata a matky na pokoji.“ Odpověděl: „Ach, jsi přece jen zbabělý, kazateli!“ Ustavičně mi říkal takové věci.

Řekl jsem mu: „Pohled, kdybych skutečně byl hladový a chtěl mít jedno z těch mláďat, pak věřím, že by mi to Bůh dovolil. Avšak jen proto, abych se tím mohl chlubit, je nezastřelím!“ Byl by mohl naložit celý plný vůz. Udělal si totiž píšťalku, kterou mohl napodobit křik kolouška. Jednoho dne jsme byli pohromadě v revíru. Styděl jsem se za něho a řekl jsem: „Styděl bych se, kdybych byl na tvém místě.“ Když mohl, zabil osm až deset kolouchů za sebou. Dělal všechno možné, aby se tím mohl vychloubat. Bral pouze ty nejlepší díly z toho a zbytek nechal ležet. Řekl jsem: „Neměl bys to činit.“

„Ach,“ odvětil, „vy kazatelé jste prostě zbabělí.“

Jednoho dne se schoval, vzal tuto píšťalku a pískal s ní, a znělo to jakoby nějaké mládě křičelo. Když to učinil, zdvihla překrásná srna svoji hlavu a předstoupila. Bylo možno vidět, jak se svými velkýma hnědýma očima pozorně rozhlížela. Byla vystrašena a rozhlížela se. Ten myslivec uchopil svoji zbraň a přiložil, aby tu srnu zastřelil. Spatřila toho myslivce. Avšak víte, že ona si té zbraně vůbec nevšímala, neboť její mládě ji přece volalo. Vyhlížela po mláděti, které bylo v nouzi. Jaký výraz mateřství a lásky mateřské, tváří v tvář té pušky! Stála přece vstříc smrti a dívala se rovnou do ústí pušky! Víte, to bylo tak mocné, že to dokonce jeho dojalo a svoji

pušku odhodil! Pak přiběhl ke mně, popadl mě za paži a řekl: „Billy, modli se za mě, mám toho dost.“ To se stalo, když spatřil tu hrdinnou odvahu matky.

Ó, když svět spatří Boží lásku a Jeho statečnost, zjevenou v našem lidském srdci! Jaký rozdíl to bude, až holubici Boží vpustíme do svého srdce, aby nás učinila mírnými a pokornými!

Tam, na oné lesní pasece, jsem stál a modlil se za toho hochu a přivedl ho k Pánu Ježíši. Od té doby byl dobrým, slušným myslivcem.

Jistě, že si myslel, že má právo činit, co by chtěl. „Nacházejí se v mém revíru a najedí se do libosti má trávy.“

Řekl jsem: „To souhlasí. Je to ale nelidské to činit.“ Musíte se vzdát svých práv. Ó Bože, buď nám milostiv, abychom to činili.

Dříve, možná před sto lety, žil na jihozápadě Spojených států skutečně dobrý křesťan. Jeho jméno bylo Daniel Curry; milý člověk; bohabojný, posvěcený muž, pravý křesťan, muž, který byl u všech lidí vysoce vážen. Tak šlechtitý muž to byl. Existuje o něm pověst, že zemřel, resp. přišel do vytržení a pak přirozeně byl vyzdvižen do nebe. Když se dostal do Perlové brány, přišel vrátný ke vchodu a zeptal se: „Kdo jsi?“

Odpověděl: „Jsem evangelista Daniel Curry. Tisíce duší jsem získal pro Krista. Dnes ráno bych tedy chtěl zde vejít. Má životní pouť na zemi končí, a jinak neexistuje jiné místo, k němuž mohu jít.“

I vy hříšníci jednoho rána přijdete na řadu. I pro tebe, který jsi odpadl, nastane ten den. I ty, který jsi zarmoutil Ducha svatého, takže od tebe odstoupil, budeš jednou na řadě. Už nejsi mírný a láskyplný. Je tomu už mnoho let, co jsi naposled plakal. Dlouhý čas se již víc nestydíš; veškerou skromnost jsi ztratil. Jistě! Jednoho rána však to bude stát před tvými dveřmi. Proč raději nevpustíš dovnitř mírného Ducha svatého, když nyní přichází a klepe?

Když Daniel Curry přišel tam k bráně, vešel vrátný dovnitř, neboť řekl: „Podívám se, zda tu je tvé jméno zaznamenáno.“ Dívali se všude, nemohli ale jeho jméno nalézt. „Ne,“ bylo řečeno, „nějaký Daniel Curry tu není zapsán.“

„Ó,“ odpověděl, „určitě. Jsem přece evangelista a tak mnoho duší jsem získal pro Krista. Snažil jsem se přece konat to správné.“

Vrátný pravil: „Můj pane, je mi líto, že ti musím říci, že jméno Daniel Curry zde není zaneseno.“ Mluvil dále: „Řeknu ti ale, co můžeš učinit. Zde se tvého případu nemůžeme ujmout. Avšak budeš-li se chtít odvolat, budeš to moci učinit před soudem u Bílého trůnu, kdybys chtěl. Avšak zde tě nemůžeme omilostnit, protože tu nejsi zapsán. Zde pro tebe není milost. Chtěl bys podat

odvolání?“

Odpověděl: „Můj pane, co jiného mi zbývá, než se odvolat?“

Odpověď zněla: „To můžeš učinit před soudem u Bílého trůnu.“

Daniel Curry vyprávěl, že inu potom bylo, jakoby vzápětí na to procházel asi hodinu vesmírem. Potom přišel na jedno místo a stále více se vyjasňovalo a bylo stále jasněji a jasněji a jasněji. Čím dále šel – tak to řekl – bylo tím jasněji. Bylo stokrát, ano tisíckrát jasněji než je slunce. Řekl, že se třásl a chvěl. Když potom vešel do toho světla, uslyšel hlas: „Byl jsi na zemi dokonalý?“ Hlas přicházel z tohoto světla. „Ne,“ třesa se, odpověděl, „nebyl jsem dokonalý.“

„Byl jsi ke každému poctivý?“

Odpověděl! „Ne,“ a vyprávěl, že mu napadlo několik věcí, kdy nebyl docela poctivý. „Ne,“ řekl, nebyl jsem poctivý.“

„Mluvil jsi ve svém životě vždycky pravdu?“

Přiznal: „Ne, vzpomínám si na několik věcí, kdy jsem klamal. Nemluvil jsem vždycky celou pravdu.“

„Vzal jsi kdy něco, co ti nepatřilo, peníze nebo něco jiného, co ti nenáleželo?“

Vyprávěl, že se na zemi měl za dobrého, avšak tam byl usvědčen a vyznal: „Vzal jsem věci, jež mi nepatřily.“

Tu zaznělo: „Pak jsi nebyl dokonalý.“

Pravil: „Ne, nebyl jsem dokonalý.“

Očekával, že z tohoto velkého světla, v němž holubice odpočívala, uslyší slovo jako úder hromu, slovo „Zavržen!“. Avšak tu uslyšel za sebou hlas, líbeznější, než jedné každé matky, který kdy slyšel. Rozhlédl se a spatřil ten nejlíbeznější obličej, jaký kdy viděl, líbeznější než obličej matky. ON to byl, a pravil: „Otče, Daniel Curry se Mě na zemi zastával. Je pravda, nebyl dokonalý, avšak stál za Mnou. Na zemi se Mě zastával, nyní se ho zastávám Já v nebi. Vezmi všechny jeho hříchy a slož je k Mé tíži.“

Kdo se tě v onen den zastane, bratře, jestliže Ho dnes tak zarmucuješ, takže tě opouští? Nemohu již déle kázat. Skloňme své hlavy.

Drahý Bože, drahý mírný, pokorný, ponížený, umírající Beránku. Ptáci mají hnízda a lišky doupata, ale Ty jsi neměl místo, kam bys byl mohl složit Svou hlavu, ačkoliv jsi Pánem slávy. Když jsi se narodil, neměli pro Tebe oblečení. Ó Bože, k čemu je mi potom mé šatstvo? K čemu je mi mé auto? K čemu je mi krásný domov? K čemu mi to v onen den bude? TY jsi

neměl přítele; nikdo nechtěl být Tvým přítelem. Zdá se, že nikdo nechce stát při Tobě. Privil jsi, že v onen den řekneš: „Byl jsem hladový, ale nedali jste mi jísti. Byl jsem nahý, ale neoděli jste Mě.“ Co nám prospěje to všechno, co máme, v onen den, Pane? Necht' se zastaneme Tebe, toho Vševědoucího a Všemohoucího. Ó, Bože, slyšíme volání holubice, která rozepjala své perutě v tomto velkém světle, jež bude zářit po celou věčnost. TY bydlíš ve světle.

Tam budu muset stát sám; bez mého bratra, mého pastora, mé matky, mého otce, mé ženy a mých dětí. Ó, Bože, co potom budu dělat? Pane, co budu potom dělat? Mohlo by to být dříve, než dnes večer slunce zajde. Avšak, co budu potom dělat? Co mohu činit? O, Kriste, stavím se nyní za Tebe. Dnes se rozhoduji. Všechny své řeči o ostatních lidech zanechávám. Vzdávám se všeho svého hněvu. Vzdávám se všech svých nedostatečností. Dám všechno všanc. Ostříhej mě, Pane, vezmi všechno, co mám. Vezmi mě, Pane. Chtěl bych stát na Tvém místě. Chtěl bych být ostříhán. Chtěl bych, aby všechno sobectví, všechna pýcha, veškerá lhosejnost, prostě všechno aby bylo ode mne vzato. Pak bych chtěl stát pro Tebe jako ostříhaný beránek a ochotně se vzdát všech světských radovánek a všeho, co je označováno jako zábava: tanec, společenské večírky (party), neslušné odívání, make-up, rtěnky, lak na nehty a vši lhosejnosti, všeho, co světsky vyhlíží. Řekl jsi, že nemáme být jako svět, že nemáme mít nic společného se světem. „Vyděte z něho ven!“ Ó, Bože! Pomoz mi, Pane. Ostříhej mě dnes. Vezmi mě jako beránka a dej, abych byl němý, abych neotevřel svých úst, nic o tom neříkal, abych prostě dopustil, abych byl ostříhán.

Ó, Bože, jak docela jiné to potom bude. Vzpomínám si na to, že's mě jednou ostříhal, když jsi mi vzal ženu, moji dceru, mého otce a mého bratra. Ostříhal's mě dohola. Avšak ve svém srdci jsem věděl, že Tě miluji. Jak jsi mě požehnal! Jak dobrý jsi ke mně byl! Všechno, co jsem, co jsem mohl být, co jednou kdy budu – to jsi Ty, ó Bože. TY to jsi. Přiznávám své selhání, vyznávám všechno, co jsem kdy učinil nebo myslel. Ostříhej mě, prostě, Pane. Chtěl bych být Tvým beránkem.

Přijmi nejen mne, Pane, nýbrž jednoho každého, každou ovci, která dnes ráno zde je, a i ty, kteří by se chtěli stát ovce. Ostříhej je všechny tohoto jitra, Pane. Přivaž jejich nohy na kolíky evangelia. Necht' je Duch svatý nyní ráčí vést k pokání a nechá je poznat, že byli vůči Bohu lhosejní. Necht' On odstříhne všechnu lhosejnost, všechn svět, a všechny světské věci. Odřež všechno dnes ráno, Pane, abychom jako znovuzrození křesťané před Tebou stáli osvěžení a ochlazení. Dej to, Pane.

Miluji Tě. Chtěl bych jít, úplně jedno, zda je počasí horké, zda je mi z něho dobře nebo ne. Chtěl bych jít, chci se Tě zastávat, neboť bych chtěl, abys

v onen den převzal moji obhajobu a řekl: „On se Mne zastal; nyní se zastanu jeho!“ Ó, Bože, dej to dnes.

Zatímco každá hlava a všechna srdce jsou skloněna, rád bych věděl, zda je dnes ráno někdo zde, kdo poznává, že se pokoušel prosazovat svoji vlastní vůli. Konal jsi věci, které bys býval neměl činit a jsi dnes ráno ochoten nechat se Pánem ostříhat. Řekni: „Učiň ze mne skutečného beránka.“ Zvedněte svoji ruku, jestliže tomu tak je. Bůh ti žehnej, paní. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh žehnej tebe, bratře. Je tu ještě někdo, kdo by chtěl říci: „Ostříhej mě, Pane. Stojím zde. Jsem ovčí. Ani neotevřu svá ústa. Chtěl bych, abys ode mne odřezal všechno světské.“ Bůh ti žehnej, bratře, Bůh žehnej tebe, paní, Bůh žehnej tebe hochu. Bůh žehnej tebe, paní. Bůh žehnej tebe, sestro. „Ostříhej mě, Pane.“ Sestro Gerti! Bůh ti žehnej, paní. Bůh ti žehnej, sestro. „Ostříhej mě nyní, Pane. Chtěl bych se všech těch věcí světa vzdát. Chtěl bych dnes ráno zaujmout své stanovisko pro Tebe. Chtěl bych tu stát jako ostříhaná ovce. Chtěl bych, aby všechny ty věci světa byly ode mne odřezány. Chtěl bych být Tvým vlastnictvím. Buď i Ty mým. Přijmeš mě, Pane, jestliže nyní pozvednu svoji ruku k Tobě?“ Bůh ti žehnej, paní. Bůh ti žehnej, můj pane. Bůh žehnej tebe. Bůh žehnej tobě, pane. (Ještě jich počet zvedlo své ruce.) Tak je to správné. Buďte poctiví a řekněte: „Chtěl bych, aby Bůh ode mne vzal všechno, co neodpovídá Jemu, každý sobecký motiv, jež mám, celou moji lhostejnost. Rád bych, aby mě dnes ráno úplně ostříhal. Chtěl bych být jako ON. Nedbám už vůbec, zda to jsou má práva nebo ne. Nemám žádného práva, jen to jediné, to je: abych přišel k Němu. O ostatní se postará On.“

Je zde nějaký hříšník, který se dosud nepřiznal ke Kristu, který není ještě zachráněn a ty bys chtěl, abychom na tebe dnes ráno vzpomněli na modlitbě? Pak pozvedni svoji ruku, hříšnice, příteli. Bůh ti žehnej. Chtěl by ještě někdo zvednout svoji ruku a říci: „Vzpomeň si na mne, bratře Branhame, nejsem dosud křesťan a nevím, kdy nadejde můj čas, že se budu muset setkat s Bohem. Rád bych, abys mě zahrnul do modlitby, ještě než teď dojdeme ke konci.“ Chcete zvednout ruce, dříve než se budu za vás modlit? Bůh ti žehnej, paní. Bůh žehnej tebe, paní. Bůh žehnej tebe, paní. Bůh žehnej tebe, pane. Ještě někdo? „Chtěl bych se tak stát.“

Kolik je jich zde, kteří byli odpadlí? „Ó...“, řekněte, „...to bych nemyslel, bratře Branhame?“ Avšak pohleď, jestliže se holub mírnosti vzdálil od tebe, bratře, potom něco nesouhlasí. Něco není v pořádku, jestliže se navzájem nemůžete snést. Jestliže každému člověku nemůžete z hloubi svého srdce odpustit, úplně jedno, co učinili nebo řekli, jestliže jim z nejhlubšího nitra nemůžete odpustit, pak slyšte, co Ježíš řekl: „Jestliže si přestoupení

vzájemně ze srdce neodpustíte, ani váš nebeský Otec vám neodpustí!“

Vždyť je velice dusno. Co by bylo, kdyby vás dnes Bůh zavolal? Pramen je otevřen, církev je připravena; Duch svatý se nachází na štítové stěně této budovy a vyčkává, až by mohl sestoupit a vaše srdce mohl opět zaujmout, aby vás mohl učinit mírnými a mírumilovnými. „Co musím udělat, bratře Branham?“ Stát se prostě beránkem. Duch svatý ihned sestoupí, jestliže ses stal beránkem. Máte-li však nesprávné motivy a úmysly, chcete-li prosazovat svoji vlastní vůli a nejste ochotni se toho všeho vzdát, potom Duch svatý nikdy nesestoupí.

Zatímco jsou naše hlavy skloněny, chtěl bych položit otázku vám, kdo jste zvedli ruce. Ježíš pravil: „**Kdo slyší Má slova a věří tomu, který Mne poslal, má život věčný a na soud nepřijde, ale přešel ze smrti do života.**“ (Jan 5, 24.) Jestliže byste nyní chtěli přijít k oltáři a pokleknout, tedy bychom se společně modlili, až by vám byl darován tento líbezný, pokojný pocit, který jste kdysi měli nebo který byste rádi měli. Pojďte, prosím, zatím co ponecháme své hlavy skloněny a zazpíváme: „Svatý pramen, krví naplněný.“ Poklekněte zde a modlete se. Každý, kdo by chtěl přijít, může zde u oltáře pokleknout a modlit se.

Svatý pramen, naplněný krví, tekl z Ježíšových ran; kdo se v ten proud ponoří, bude zbaven všech skvrn.

Bůh ti žehnej, paní. Pojď jen a poklekni.

Sklonili jste své hlavy a doufám, že i svá srdce. Víte, kdo dnes ráno jako první přichází chodbou? To by vás mělo zahanbit. Je to barevná žena. Je velice chudá, má opuchlé klouby a šedý vlas. Přichází zde k oltáři.

Dříve, v čase otroctví, byl jednou zachráněn jeden barevný. Odešel a protože byl zachráněn, řekl svému pánovi, že je svobodný. Ten odvětil: „Co že jsi?“

Opakoval: „Jsem svobodný.“ Poté ho skutečně osvobodil.

Ted' přicházejí ještě někteří dopředu, aby přijali spasení. Modlete se všichni. Modlete se vážně, zatímco Duch svatý působí při těch, kdo učinili své rozhodnutí.

Majitel se tedy zeptal: „Mojžíši, řekl jsi, že jsi svobodný?“

„Ano, šéfe. Jsem svobodný.“

Nato řekl: „Jsi-li tedy skutečně svobodný, pak tě i já osvobozuji. Jdi a kaž evangelium.“

Když se připravoval na smrt, přišlo mnoho jeho bílých přátel, aby ho navštívili. Když přišli, domnívali se, že je již v hlubokém bezvědomí.

Probudil se ale ještě jednou a řekl: „Myslel jsem, že jsem již přešel na druhou stranu.“ (Bůh ti žehnej, můj bratře, poklekni.) Pravil: „Myslil jsem, že jsem již přešel na druhou stranu.“

Zeptali se: „Co jsi viděl, Mojžíši?“

Odpověděl: „Když jsem procházel branou, uviděl jsem HO. Stál jsem tu a hleděl na Něho. Potom přišel anděl ke mně a pravil: „Pojď dále, Mojžíši. Tolik let jsi kázal evangelium, je připraveno pro tebe bílé roucho a koruna.“ Odpověděl mu: „Nemluv mi o rouchu a koruně. Nechci roucho ani korunu. Jen na Něho bych chtěl hledět.“ Míním, že i my máme tento postoj.

Před nějakým časem jsem navštívil jednoho muže u Chikága a všechno jsem si tam prohlédl. Potom jsem si všiml jednoho starého černocho, který měl už jen bílý věnec vlasů – na hlavě. Přecházel sem a tam a držel svůj klobouk v ruce. Pozoroval jsem ho. Něco si prohlížel, najednou se obrátil a slzy začaly stékat po jeho tmavých tvářích. Začal se modlit. Chvilí jsem ho pozoroval. Potom do toho opět nahlédl a znovu začal plakat. Tu jsem k němu šel a řekl: „Můj pane.“

Odpověděl: „Ano, bílý příteli.“

Řekl jsem: „Všiml jsem si, že jsi velmi dojat. Co tě tak pohnulo?“

Odpověděl: „Kdybys mohl cítit můj bok! Celý můj bok ztvrdl. Byl jsem totiž dříve otrokem,“ řekl, „a zde ve vitrině leží jistý oděv.“

Odpověděl jsem: Vidím ten oděv, avšak co je na něm tak zvláštního?“

Řekl: „Ta skrvna na něm je krev Abrahama Lincolna. Skrže ni byla od nás pouta otroctví sňata.“ Zeptal se: „Bílý muži, nedojalo by to i tebe?“

Objal jsem ho a řekl: „Bůh ti žehnej, bratře. Zním jinou krev, která mě dojíhá.“

Odvětil: „Tu krev znám i já, kazateli.“

Pravil jsem: „ON sňal se mne pouta otroctví.“ Kdysi jsem se v neděli zúčastnil dostihů a jiných věcí a vyprávěl špinavé vtipy.

Ó, Bože, jak jen jsem to mohl činit? Stále ještě nosím ve svém srdci jizvy od toho, co jsem činil. Jsem však rád, že ON mi ta pouta odňal. Nyní je všechno pryč. ON zaujal mé místo.

Před časem jsem pozoroval jednu ženu. Byla tak vulgární, že bych ji byl téměř odsoudil. Avšak Bůh mi dal vidění. Nato jsem se za ni modlil, neboť jsem poznal, že moje hříchy byly právě tak velké jako její. Šel jsem a posadil se k ní. Byla zahanbena, když jsem jí řekl, že jsem kazatel. Oba její přátelé tam rovněž byli. Byla asi šedesát pět až sedmdesát let stará. 1 oba její přátelé tam poklekli a všichni předali své srdce Kristu. O, jaký to rozdíl!

Nechtěli byste to také? Hřešili jste tak velice, je vaše srdce v tomto jitru tak černé a zkažené, že Duch svatý se ho nemůže ani dotknout? Snad holubice navždy odlétla a je provždy pryč.

Bůh ti žehnej, dítě. Malá dívenka přichází dopředu. Bůh ti žehnej. Řeknete: „Ta malá holčička tomu přece ještě nerozumí.“ Ó, přece! Ona jen ještě nečetla tolik časopisů a milostných historek jako vy. To je ten rozdíl. Je ještě něžná. Ježíš pravil: „Nechtě dítek přijít ke Mně.“

Čtěl by ještě někdo přijít, dnes ráno se k nám přidružit? Přístup k oltáři je volný. Budeme nyní ještě trochu zpívat, potom se budeme modlit za všechny kající hříšníky, kteří činí pokání a rovněž jsou v modlitbě.

*Lotr, jenž zemřel na kříži,
se těšil z toho pramene.
Tu hříšníci, hanební jak já,
mohou být hříchů zbaveni.*

Nechcete nyní přijít? Nechcete přijít vy, kteří to lépe víte? Bible říká: „Kdo umí konat dobré, avšak to nečiní, pro toho je to hříchem.“ Nechcete přijít? Víte, že jste na převrácené cestě. Pojd'te přece, poklekněte zde u oltáře a řekněte Bohu, že je vám to líto, jak jste s Ním jednali. Necht' se Duch svatý vrátí a učiní vás opět pokornými a tichými. Nechcete přijít? Myslete na to, kdybyste zemřeli a ON by byl od vás vzdálen, pak by tam nebyl nikdo, kdo by vás zastupoval. ON by chtěl, abyste dnes ráno zaujali své stanovisko pro Něho. Bůh ti žehnej, můj bratře.

Čekáme ještě. Je jich to skutečně jen patnáct z celé církve, kdo se opravdu cítí odsouzeni? Vedli všichni ostatní pokojný, pokorný, mírný a tichý život? Toto je vedení Ducha svatého. Odpustili jste všem? Nemáte žádné nepřátele? Žijete tak, že vás již nic neodsuzuje, že už nejste hříšníky? Nevedete život jako pohané, nýbrž docela jiný? Vypadá váš život docela jinak? Vévodí mírný Duch svatý ve vašem srdci, takže jste vůči všem lidem mírumilovní, tiší a láskyplní? Všichni vaši sousedé a známí vědí, že jste mírní, tiší a pokorní křesťané? Je holubice Boží s vámi? Jste si jisti? Možná, že je to vaše poslední příležitost.

Bůh vás žehnej, vás, kteří jste tu u oltáře. Nepotřebujete nyní už být souzeni. Duch svatý vynesl soud nad vámi a vy jste se nesnažili dovolávat svého práva tím, že jste řekli: „Ó, jsem už dost dlouho křesťanem. Nepotřebuji chodit dopředu.“ Pro některé z vás to mohlo být poprvé, že jste přišli k oltáři. „Mohu zůstat hříšníkem, jestliže chci. Je to mé právo.“ Ano, to je pravda. Máte svobodnou vůli. Můžete jednat, jak chcete. Avšak dnes ráno jste se svých práv vzdali. Můžete si pomyslet: „Co řeknou ostatní,

jestliže se přiznám ke křesťanství a půjdu k oltáři? Co si pomyslí?“ Avšak, jak o tom smýšlí Bůh? ON vás prosil, abyste přišli, a vy jste přišli. Nyní jste se svého práva vzdali, přišli jste, aby Duch svatý dnes zaujal Své místo ve vašem srdci. Víím, že ON to učiní. Víím, že to činí. Zaslíbil to. Nemůže to zůstat nesplněno. ON přijde. Prosí a volá, ON zemřel a učinil všechno, aby mohl k někomu přijít. Rád by k vám přišel.

V hodinách vaší smrti, až bude anděl smrti sedět v nohách vaší postele, budete hledět na toto strašlivé zjevení, a uvědomíte si, že jste se jednou vzpírali přijít. Pak bude vaše duše černá a zkažená, a už nedostanete příležitost, jakkoli byste plakali. Ezau se prohřešil a připravil se o den své milosti. Nedostal už šanci. Potom hořce plakal a pokusil se to nějakým způsobem napravit, nedokázal to ale. Bůh ho volal naposledy.

Vy jste všechna svá práva, všechny své přátele, všechny své pocity – všechno dali všanc, abyste sem dnes ráno přišli. Vzdali jste se svých práv, abyste zde poklekli a mluvili s Bohem. Říkám vám na základě Slova Páně, které Kristus vyslovil: **„Kdo přijde ke Mně, toho nevyvrhu ven.“** Čiňte nyní pokání, zatím co jste tu u oltáře, a řekněte Mu, že je vám líto, že jste učinili, co jste učinili.

Důvod, proč lidé nepřijmou Ducha svatého poté, co byli pokřtěni, spočívá v tom, že nečiní důkladně pokání. Bůh jim chce dát Ducha svatého. Chtěl by, abyste byli pokorní, mírní a tiší. Z téhož důvodu povstáváte vždy znovu se stejným sobectvím ve svém srdci. Ó, vy můžete vstát a jásat, v jazycích mluvit a podobné věci. To neznamená ještě, že máte Ducha svatého. Vy musíte odtud vstát jako proměněná osoba. Musíte odtud jít jako mírný, tichý, pokorný člověk, v němž přebývá Duch Boží. Potom na konci roku se můžete ohlédnout a uvidíte, jaké pokroky jste udělali a že neustále získáváte více půdy. To způsobuje Duch svatý. Duch svatý je láska, radost, pokoj, shovívavost, mírnost, dobrotivost, trpělivost, víra. Čiňte nyní pokání a řekněte Bohu, že byste to nyní chtěli; že opravdu chcete být dobří.

Malá dívenko, ty zde učíš to stejné. Bůh ti žehnej. Tvá matka stojí vedle tebe a položila na tebe své ruce.

Tato stará, drahá, barevná sestra zde stojí skloněna před oltářem. Tys možná mohla jíst jen kukuřičný chléb a krupici. Pokud víím, musela jsi bydlet na ulici, sestro. Bůh požehnej tvé srdce; pro tebe je dnes ráno připraven palác v nádheře.

Před oltářem vidím rovněž jednu dámu, jejíž vlas již šediví, vedle je mladá žena se skloněnou hlavou a jedna silná bělovlasá žena. O, Bože, vidím i různé muže zde klečet. Čiňte pokání, řekněte Mu, že je vám to líto. Řekněte Mu,

že to už nebudete činit. Skrze Jeho milost zapomenete ode dneška na všechny vaše odlišnosti názorů. Budete chtít být mírní a tiší. Budete chtít být pokorní a jít, kam vás On vede.

Jestliže vám lidé něco řeknou, vzdáte se svých práv a nebudeme mluvit o vašich bližních, ani když se to zdá být pravdou. Mluvíte-li, pak mluvíte o Ježíši. Budete konat jen to, co je správné. Nebudete si už počínat jako nějaký vrah. Už nepůjdete ven, abyste se vrhali na nevinné. Uvidíte odvážnou hrdinnou mysl pravého křesťana a budete toužit po tom, abyste byli jako on. Nebudete už nikomu potřebovat říkat, že jste věřící. Jste-li jimi, zpozorují to a poznají podle toho, co říkáte. Budete potom vnitřně i vnější zapečetění.

Pokořte nyní své srdce a činite pokání. Řekněte Bohu, že je vám to líto a že to už nebudete činit a že se stydíte za to, jak jste jednali. Poté se budu za vás modlit. Věřím, že potom vejde mír do vašeho srdce. Mír jako proud bude proudit do vaší duše. Možná, že nebudete jásat, možná, že nebudete mluvit v jazycích, možná, že nebudete skákat nahoru a dolů, avšak vy tento oltář opustíte s něčím ve vás. Bude to něco, co vás pro váš celý život zakotví na kříž. Modlete se, jak to já činím a vyznávejte.

Náš nebeský Otče, jako nehodná stvoření nacházíme se dnes ráno v této horké místnosti, v tomto „parníku“, avšak, ó Bože, Ty jsi pro nás všechno vytrpěl. Duch svatý sestoupil dolů a přesvědčil tyto lidi, že jsou na převrácené cestě, že zhřešili, že byli ve svém duchu neústupní. Stali se nepřátelskými, zvědavými, všechno vědoucími, nebyli ochotni činit pokání nebo odpouštět lidem, kteří jim něco způsobili. Nebyli k tomu ochotni. Avšak dnes vzal Duch svatý Slovo Boží, vložil je něžně do jejich srdcí a pravil: „Nechceš se opět dostat tam, kde's byl, když jsi poprvé přišel k oltáři – abys mohl každého milovat a abys Mě miloval nesmrtelnou láskou? Potom se zdvihni a přijď k oltáři.“ Oni to Pane, učinili.

Modlím se nyní, Pane, abys jejich myšlenky posvětil, abys .posvětil jejich srdce a učinil je mírnými a smířlivými. Nechť se nyní navrátí od tohoto oltáře do svých domovů, poté, co učinili pokání a svůj život Tobě předali. Řekněte: „Budu mírný jako holubice“, lhostejno, co se stane; i když se váš muž rozčlíl nebo vaše žena, soused, někdo, s nímž spolupracujete nebo s nímž máte ještě co činit.

Pomsta je Tvoje: „JÁ odplatím! Praví Pán.“ Zjistili jsme, že tomu tak je, Pane. Smíme zůstat tiší, mírní a přihlížet, jak Bůh sestupuje na Svého Beránka. Úplně jistě. Dobrý Pastýř dal Svůj život za ně. Sestoupil potom na Svoje ovce. Řídí je. Běda tomu, kdo jim dá pohoršení! Běda tomu, kdo řekne slovo proti nim! Řekl jsi: „*Bylo by lépe pro takového, kdyby mu*

na krk pověsili mlýnský kámen a potopili ho do moře tam, kde je nejhlubší.“

*„Neboť jejich andělé každého času hledí na tvář Mého Otce v nebesích.“
„Neboť cokoliv jste učinili jednomu z nich, to jste Mně učinili.“*

Ó, Bože, chtěl bych být mírný. I já se kladu dnes ráno na oltář, a nejen dnes, nýbrž každého rána. Chtěl bych být tichý a mírný a takový jako Ježíš. Dej to, Otče. Pomoz nám, od nynějška takovými být. Dej, aby se na naše duše rozlily bezedné vlny lásky.

Mír, nádherný mír ...

Pocitujete Jej nyní ve vašich duších? Hallelujah! Hallelujah!

Sestra Gertie řekla: „Oznam celému sboru, že i já se cítím odsouzena.“ Klavír je její oltář. Protože musí zůstat u klavíru a nemůže přijít k oltáři, řekla: „Oznam církvi, aby se za mě modlila.“ Sedí tam a slzy stékají na její brýle. Můj oltář je pódium. I já jsem učinil pokání. Moje Bible je mokrá. Ó, Bože!

Mír, nádherný mír ...

Ó, Bože, jestliže jsem proti někomu zhřešil nebo proti Tobě: Vezmi to pryč, Pane. Odstraň hřích od mé malé církve.

Kolik jich pocituje, že Bůh vám odpustil a že holubice míru je opět ve vašem srdci? Právě přiletěla zpět a zaujala své místo. Duch svatý se vrátil a pravil: „Dítě Mé!“ Chtěl jsem tě po celou tu dobu milovat. Ty jsi to však nepřipustil. S tvým starým sobeckým duchem nemohu společně přebývat. Avšak potom, co jsi se nyní vzdal, navrátil jsem se tohoto jitra do tvého srdce.“ Kolik jich to tak pocítilo? Zvedněte ruku. Zvedněte i vy všichni kolem oltáře svoji ruku. Ano! Ó, to je milé. Kolik jich to pocituje i ve shromáždění? Zvedněte svoji ruku.

Náš nebeský Otče, děkujeme Ti za tento líbezný čas posvěcení. Je to tak, jako když se vezme do ruky jablko a tak dlouho se omačkává a oklepává, až změkne – tolik změkne, že by je i malé dítě mohlo jíst. To si přejeme pro své srdce, Pane. Vezmi je do Svých hřeby probodených rukou, oklepej je a řekni: „Dítě, nepoznáváš, že jsi Mě zranilo? Zranil jsi Mě, když jsi vzplanul (vybuchl). Učinil jsi Mi bolest a Mé srdce krvácelo za tebe, dítě, když jsem viděl, že jsi to neb ono učinil. Avšak nyní mám tvé srdce ve své ruce. Chtěl bych je učinit skutečně pokorným. Chtěl bych je tak uzpůsobit, abych je mohl použít a bydlet v něm. Chtěl bych se dnes ráno navrátit a usídlit se tam. Chtěl bych se vrátit a zaujmout bydlení u tebe.“ Dej to, Pane. Milujeme Tě. Dopusť to ke Své cti. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

Být jako Ježíš ...

Nemodlíte se rádi tak? Ó, mé duši je to blahé. Nebude vaše srdce úplně něžné, jestliže ucítíte, že On sestupuje na modlitebníky? Mé srdce přitom bije rychleji.

Zvedli byste své ruce, během toho, co budeme zpívat?

Být jako Ježíš ...

Přátelé, vím, že je horko. Víím to. Přesto doufám, že pocítíte tak jako já. Cítím se, jako bych mohl odletět. Jak láskyplný ON je! Co bych mohl učinit? Kam bych měl jít? O Bože, kam jdu? Co je můj cíl? Co bude? Kde budu za sto let? Co by bylo, kdybych Jej neměl? Existuje nějaké jiné útočiště?

Bratr Branham zpívá.

Během toho, co jste vaše hlavy sklonili, musím vás o něco poprosit. Někdo je zde kdo se Duchu svatému nelíbí. Je to někdo, kdo byl volán. Mluvím ve jménu Pána Ježíše jako Jeho prorok. Cítím, že Jeho srdce je zraněno. Někdo je zde, kdo měl přijít, kdo Ho ale neposlechl. Nechčeš přijít nyní?

Bratr Branham zpívá.

Ano, sestro. Avšak je jich ještě několik.

Má veškerá žádost je být mírný a pokorný. Nechcete nyní přijít? Bůh by chtěl, abyste ten krok učinili. Je jich ještě celý počet zde.

Věděl jsem, že přijdete. Bůh ti žehnej. Bůh žehnej tebe. Bůh ti žehnej. To je ono. To je ono. Přehlédl jsem shromáždění a tam byl ten nejstrašnější černý stín, jaký jsem kdy viděl. Nyní je Duch svatý zde; spočívá na mně. Duch svatý byl zarmoucen.

Bratr Branham zpívá.

Co učinil? ON šel, kam HO Otec vedl. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh žehnej tebe, můj bratře. Ano, pojd'te jen a poklekněte zde.

Nyní nadešel čas, učinit vyznání jako za starých časů, všechno urovnat a uvést do pořádku. Pojd'te. Pocítuji, že je jich tu ještě více. Bůh ti žehnej, paní. Bůh žehnej tebe, paní. Bůh ti žehnej. Bůh žehnej tebe. Bůh žehnej tebe. Tak je to správné. Duch svatý má vždy pravdu. Pojd'te. To je dobré. Pojd'te prostě sem.

Bratr Branham zpívá.

Ó, tak je to správné. Naplňte klidně ty chodby. Pojd'te a modlete se. Čiňte pokání; řekněte Bohu, že je vám to líto. Více nepotřebujete konat. Nepřišli by ještě i ti druzí? Vzchopte se a přijďte.

Co budete dělat? Kdo se vás zastane; možná, že už dnes večer? Kdo tě

zastoupí, až se smrt přiblíží? Úplně jedno, co jsi učinil, Duch svatý je docela v tvé blízkosti. ON to je, který by rád, abyste přišli.

Čiňte pokání a řekněte: „Ó Bože, je mi to líto. Nechtěl jsem to činit. Nezastaneš se mě, jestliže se nyní Tebe nezastanu. Chtěl bych, aby ses mě zastal a budu se ode dneška zastávat Tebe. Budu žít, jak se sluší na křesťana. Změním své cesty. Budu mírný a tichý. Nechám každého mluvit, kdy bude chtít. Budu jednoduše pokorně a tiše před Tebou žít.“ Nehraje roli, jak dlouho již vyznáváte, že jste křesťanem, ke které církvi náležíte. To s tím nemá nic společného. Pojd'te prostě. Bůh vás žehnej. Postup trochu dál, dítě.

Bůh k vám nyní mluví. Věříte-li, že jsem Jeho služebník: dnes ráno mluvil ke mně Duch svatý a pravil: „Dej oltářní zvolání. Je jich tam mnoho.“ Toto je ten den; toto je ten čas. Je jich ještě pět nebo šest tam vzadu, kteří by skutečně měli přijít. Mysli na to, bratře, sestro, dívám se nyní na vás a vidím tyto tmavé stíny nad vámi. Pojd'te raději nyní.

Být jako Ježíš! Nechtěli byste být jako ON – vlídní, mírní, tiší, pokorní? Bůh ti žehnej, mladý muži. Bůh žehnej tebe, otče s tím dítětem. Bůh žehnej tebe, sestro. Bůh žehnej tebe, příteli-hříšníku. Tak je to správné. Pojd' dále, sestro, pojd' dále, nějaké místo ještě najdeš. Bůh vás žehnej.

Drahá sestro, je toho mnoho, zač můžeš být vděčná. Byla's upoutána na lůžko, smrtelně nemocná. Nyní můžeš jít k oltáři. Bůh žehnej tvé tiché srdce.

Duch svatý mluví nyní ještě jednou. Čiňte pokání, křičte k Bohu, modlete se, jak je vám to darováno. Vy to jste, kteří hřešili, nyní to jste vy, kteří se musíte modlit. Řekněte Bohu, že je vám to líto, co jste učinili. Nevšímejte si těch, kdo jsou kolem vás. Prostě řekněte: „Ó, Bože, odpusť mi. Nemínil jsem být takový. Chtěl bych být mírný. Již nebudu hněvivý a hádat se.“

Ó, Bože, jak to miluji. Nebeský Otče, každý kdo zde u oltáře má mysl kající, sklonil svá kolena a modlí se. Ó, Bože, nechť ráčí Duch svatý sestoupit na ty matky, otce, děti, sousedy, členy církví, diákonky, pokladníky, ó Bože, kteří dnes ráno jsou v této horké budově a jako ve starých dobách jsou formováni, a vysloví jim pokoj. Ó Bože, rád bych v onom dni tam stál a slyšel Tě přívětivě říkat: „Ano, přišel jsi dopředu a zaujal jsi své stanovisko pro Mne. Nyní se zastanu Já tebe.“ Chtěl bych, aby's vložil pokoj do každého srdce, které zde dnes je, ó, Bože. Tiše a pokorně prosím, abys to učinil. Chtěl bych, aby to pocítili tam mocně, až Ty vstoupíš, aby je tento pocit od nynějška nikdy víc neopustil. Nechť domovy, nechť lidé, nechť se dnes všechno stane novým, protože se tito lidé pokořili. TY jsi řekl: „Jestliže lid,

který je znám podle Mého jména, se pokoří a bude se modlit, uslyším Já z nebe.“ Víím, že to dnes ráno učiníš, ó, Bože.

Prosím o odpuštění pro všechny, kteří zůstali na svých místech, přesto, že by měli přijít. Ó Bože, mluv k nim a necht' nemají víc na zemi pokoje, Pane, dokud by neučinili rozhodnutí, že přijdou a uvedou s Tebou všechno do pořádku. Dej to, Pane. Požehnej jednoho každého. Necht' Tvoje přívětivost a Tvá milost zůstává k každé kající a potřené duši těch, kdo jsou dnes ráno v této budově.

Ó, Bože a Otce, učinil jsem toto na Tvůj příkaz. Zavolaal jsem tyto lidi; zaujali své stanovisko. Řekl jsi: „Kdo Mě vyzná před lidmi, toho Já vyznám před Mým nebeským Otcem a před svatými anděly.“ Mnozí z nich jsou již léta věřící, avšak dnes ráno tu stojí, aby vyznali své hříchy a to, co učinili převráceného. Nebyli již laskavými. Duch svatý se vzdálil od nich. Jak často již neměli tento sladký, líbezný, pokorný pocit, který by měli mít!

Mnozí z nich jsou hříšníci, kteří přišli poprvé. Avšak, Otče, oni by chtěli tento nádherný pocit, tento mír, který převyšuje všeliký rozum. Daruj jim to dnes, Pane. Ó Bože, necht' jsou všichni milí a plní Tvého Ducha. Kéž vedou jiný život, stanou se jinými lidmi, až toto místo opustí a vrátí se do svých domovů. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista. Amen.

„U pramene je ještě místo.“ Vstaňte, vy u oltáře, vzhlédněte k Bohu Pánu. Otočte se a stiskněte všem kolem vás ruku. Nyní budeme ještě jednou společně zpívat a okamžik stát, než začne bohoslužba s uzdravováním.

Bratr Branham zpívá.

Jaká to víra! Vzpomínáš si, bratře, na to, jak tvoje žena jednou zavolala, abych se za tebe modlil? Vešel jsem ihned do místnosti a Duch svatý ke mně promluvil: „Neboj se.“ Amen. Není On Skutečností? Obdivuhodné.

Chvála buď Pánu! Je mi, jako bych měl provolávat vítězství.

Bratr Branham zpívá.

Vydavatel: misionář Ewald Frank,
Postfach 100707, 47707 Krefeld, Německo
www.freie-volksmission.de

Svobodná lidová misie, informační kancelář
Doubecká 556, Jahodnice, Praha 9 - Kyje, CZ-198 00

internet: www.svobodnalidovamisie.cz

e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz

 281 931 729

Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05

internet: www.misia.sk

e-mail: info@misia.sk

 033 5342 991, 0905 414 701

WB 1956-08-05
Církev a její stav
CZ